

தமிழ்ப் பனுவல்களின் பாயிரங்களும் யாழ் நூலின் பாயிரவியலும்: ஆராய்ச்சிப் பண்பு நோக்கிலான ஒப்பீட்டாய்வு

கோ.சூகன்

விரிவுரையாளர், மொழித்துறை
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை

மலர்: 3

இதழ்: 3

தொகுதி: I

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2019

ISSN: 2454-3993

அறிமுகம்

பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களின் பாயிரங்கள் ஆராய்ச்சிப் பண்பும் விமர்சனப் பண்பும் உடையவையாகும். குறித்த இலக்கிய, இலக்கணப் பனுவல்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கு அவற்றுக்கமைந்த பாயிரங்கள் மிகவும் அவசியமானவை.

**“ஆயிர முகத்தான் அகன்றதாயினும்
பாயிரமில்லது பனுவல் அன்றே”**

என்று திருமந்திரம் குறிப்பிடுவதால் ஒரு பனுவலுக்குப் பாயிரம் அமைய வேண்டியதன் அவசியத்தை விளங்கிக்கொள்ளலாம். இதனால் நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்களில் பாயிரம் அமைய வேண்டிய முறைமையை வரையறுப்பதற்கு இலக்கணங்களும் வகுக்கப்பட்டன. சுவாமி விபுலாநந்தர் நவீன இலக்கியங்களும் நவீன ஆய்வு முறைகளும் தமிழுக்கு அறிமுகமாகிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இதனால் அக்காலவுணர்வுக்காட்டப்படும் அதேநேரம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிச்சயமும் ஈடுபாடும் உடையவராக விளங்கினார். இதனை அவருடைய இசையாராய்ச்சி நூலான யாழ் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தெளிந்து கொள்ளலாம். இந்நூல் ஏழு இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. முதலாவது இயலாகப் “பாயிரவியல்” அமைகின்றது. இவ்வியலானது ஆய்வு நூலான யாழ் நூலுக்குத் தோற்றுவாயாக அமைகிறது. அதேவேளை பழந்தமிழ் இலக்கியப் பனுவல்களுக்கமைந்த பாயிரங்களின் பண்புகளையும் பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் யாழ் நூலின் பாயிரவியலை நோக்கி, அது பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பாயிர மரபை எந்தளவிற்கு உட்கொண்டிருக்கின்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

யாழ் நூலின் பாயிரவியல்

கடவுள் வாழ்த்து

கடவுள் வாழ்த்து என்பது பாயிரக் கூறுகளுள் ஒன்று. கடவுளை வணங்குவதன் நோக்கம் எடுத்துக்கொண்ட விடயம் இனிது முடிதற்பொருட்டேயாதலின் வாழ்த்துக்கள் எல்லாம் வேண்டுதல்களே என்று கருதலாம். சமணக் காப்பியங்களான சீவகசிந்தாமணியிலும் சூளாமணியிலும்தான் முதன்முதலாகச் சமயக் கடவுளர் வாழ்த்து இடம்பெறுகின்றது. யாழ் நூலின் கடவுள் வணக்கப் பகுதி மூத்த பிள்ளையார், இளைய பிள்ளையார், நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல், திரிபுரமெரித்த

விரிசடைக்கடவுள், வெற்றிவேல் போர்க்கொற்றவை, திருவின் செல்வி, இசைமடந்தை ஆகிய ஏழு கடவுள்களை வணங்கும் ஏழு பாடல்களைக்கொண்டது. இவ்வேழு பாடல்களின் ஆரம்பமும் முறையே உழை, இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை ஆகிய ஏழு இசைநரம்புகளின் பெயர்களாக உள்ளன. அதேநேரம் நால்வகைச் செய்யுள் என்று அவர் குறிப்பிடும் முதனடை (01), வாரம் (03), கூடை (01), திரள் (02) ஆகியவற்றின் அமைப்பில் உள்ளன. இவ்வாறு பார்க்கும் போது யாழ் நூலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதி அந்நூலின் பொருளோடு ஒன்றி நிற்பதைக் காணலாம். ஒருவிதத்தில் விபுலாநந்தரின் வித்துவத்திறன் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் வெளிப்படுகின்றது.

நூற்பொருள்

கடவுள் வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் யாழில் இசை நரம்புகள் கட்டப்பட்ட ஒழுங்குமுறைத் தொடர்பாக ஓர் ஆராய்ச்சியை நிகழ்த்துகின்றார். இதற்குப் பண்டைய இலக்கியங்களில் யாழ் பற்றியுள்ள பாடல்களைத் துணையாகக்கொள்கிறார். அவற்றின்படி ஏழு இசை நரம்புகளும் நான்கு வகையான ஒழுங்குமுறையில் கட்டப்பட்டன என்று கூறுகின்றார்.

1. உழை, இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை
2. குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம்
3. இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை
4. தாரம், உழை, குரல், இளி, துத்தம், விளி, கைக்கிளை

இசை நரம்புகள் எழுப்புகின்ற இயற்கையொலிகளை வடநூல் இசையாராய்ச்சியாளர்களின் சுர வரிசையோடு தொடர்புபடுத்தி அமைதி காணுகின்றார். அவ்வடிப்படையில் உழை, இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை (நி,ச,ரி,க,ம,ப,த) என்பதே சரியான சுர வரிசை என்று பரிந்துரைக்கிறார். இந்த முடிவுக்கு அடிகளார் வருவதற்கு பண்டைய குரல் என்பதை “ம” என்ற மத்திம சுரமாக அடையாளம் கண்டதே காரணமாகும். மட்டக்களப்பு வாவியில் எழுகின்ற பாடும்மீன் இசை பற்றிய நீராமகனிர் இன்னிசைப் பாடலின் ஒரு பகுதியையும் அக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் பழந்தமிழ் இலக்கியச் செய்திகளையும் இதற்கு ஆதாரமாகக்கொள்கிறார்.

“யாழ்க் கருவியிலே இயைபுடைய நரம்புகள் பலவற்றை இசைத்தெழுப்புகின்ற பண் போன்ற இன்னிசையொலி ஒன்று ஈழநாட்டின் கிழக்குக் கரையிலுள்ள மட்டக்களப்பு வாவியிலுள்ளே கேட்கப்படுகின்றது” (யாழ் நூல் - பாயிரவியல், ப. 06) விபுலாநந்தரின் கருத்துப்படி மட்டக்களப்பு வாவியினுள்ளிருந்து எழுகின்ற இன்னிசையொலி என்பது உண்மை. அதை அவர் அனுபவித்து எழுதியிருக்கின்றார்.

“இளவேனிற் காலத்திலே நிறைமதி நாளாகிய பூரணை நாளிலும் அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள நாட்களிலும் வானம் களங்கமற்றிருக்கும் வேளையிலே, யாமப்பொழுதிலே, புளியந்தீவுக்கோட்டைக்கும் கல்லடிக்கும் இடையிலே, சிறுதோணியினைச் செலுத்திச் சென்று வாவி நடுவிலே ஆர்ப்பரவமின்றி அமைதி நிலையிலிருந்து உற்றுக்கேட்டால் நீரினுள்ளிருந்தெழுகின்ற அற்புதமாகிய இன்னிசையொலி செவிவழிப்புகுந்து உள்ளத்தையுருக்கும். இத்தகைய அற்புத இசையொலியானது வட அமெரிக்கா நாட்டின் மேற்றிசையிலுள்ள கலிபோர்னியா (California) நாட்டிலும் ஈழத்து மட்டக்களப்பு நாட்டிலுமன்றிப் பிறிதெவ்விடத்திலும் கேட்கப்பட்டிலதென அறிஞர் கூறுவர்” (யாழ் நூல் - பாயிரவியல், ப. 07)

அவ்வோசை மீன் பாடுகின்ற ஓசை அல்ல என்று அவர் மறுக்கின்ற விதம் அறிவியல் பூர்வமானது. “இலங்கைக்கு வரும் மேனாட்டார் இவ்விசையைச் செவிமடுப்பதற்காக மட்டக்களப்பிற்கு வருவதுண்டு. இவ்விசை நீரினுள்ளிருந்தெழுவதாதலின், நீர்வாழ் செந்தின் ஒலியாதல் வேண்டுமென எண்ணிப்போலும், அந்நிய நாட்டார் இதனைப் பாடும் மீன் (Singing fish) இசையென்பர். மீன்கள் நீரினுள் குதித்து ஆடுதலைக் கண்டோமேயன்றி, அவை மகிழ்ச்சியால் பாடுதலை யாண்டுங் கண்டிலோமாதலின், அந்நியநாட்டாரது உரையினை யாம் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம்” (யாழ் நூல் - பாயிரவியல், ப. 07) அப்படியானால் அவ்வோசை எங்கிருந்து, எப்படி வருகிறது? அவ்வோசைக்கும் விபுலாநந்தர் பரிந்துரைக்கும் சுரவரிசை ஒழுங்கிற்கும் என்ன தொடர்பு?

“மணி, கடல், யானை, குழல், மேகம், வண்டு, தும்பி, சங்கு, பேரிகை, யாழ் எனக்கூறிய பத்துவகை நாதங்களுள்ளே சங்கநாதமானது முரற்சி, முழக்கம் என்று இரு வகைப்படுமென்று அறிஞர் கூறுவர். ‘முந்நீர் வலம்புரி சேர்ந்தசைந்து வாய்முரன்று முழங்கியின்ற மெய்ந் நீர்த் திருமுத்து’ எனச் சீவகசிந்தாமணி ஒம்படைச் செய்யுளினுள்ளே இருவகை நாதமுங் கூறப்பட்டன. ‘மோது முதுதிரையான் மொத்துண்டு போந்தசைந்த முரல்வாய்ச் சங்கம்’ எனச் சிலப்பதிகாரம் முரற்சியை மாத்திரம் கூறுகின்றது. இம்முரற்சியானது சங்கினது வளர்ச்சிக்கேற்ப நாதம் வேறுபட்டுத் தோன்றும். மட்டக்களப்பு வாவி கடலொடு கலப்பதாதலின், ஒரு வகைச் சங்கு வாழ்தற்கிடமாயிற்று. அளவில் சிறியவும் பெரியவுமான சங்குகள் இடையிட்டு முரல்வதனாலே ஏற்படும் ஓசையின் சேர்க்கை இசைத்தன்மை பெற்றுத் தோன்றுகிறது. அதெவ்வாறாயினும் கவிதையுட் கூறப்பட்ட நீரர மகளிரது கிளையிற் பிறப்புமுறை இசைமரபிற்கு ஒத்ததேயாம்” (யாழ் நூல் - பாயிரவியல், பக். 9-10) அக்கவிதை நீரரமகளிரின்னீசைப் பாடலாகும். அப்பாடலில் “ஐந்தாம் நரம்பின் அமைதியினை யானறிந்தேன்” என்றும் அது மத்திம சுரமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு விபுலாநந்தர் குறிப்பிட்ட சுரவரிசை ஒழுங்கு ஏனைய இசையாராய்ச்சியாளர்களின் சுர வரிசை ஒழுங்கிலிருந்து வேறுபட்டது. முக்கியமாக யாழ் நூல் எழுவதற்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் 1917 இல் ஆபிரகாம் பண்டிதர் எழுதிய “கருணாமிர்த சாகரம்” என்ற நூலில் சொல்லப்பட்ட சுரவரிசை ஒழுங்கிலிருந்து வேறுபட்டது. ஆபிரகாம் பண்டிதர் பற்றியோ அவருடைய இசையாராய்ச்சி பற்றியோ விபுலாநந்தர் அறியாமலிருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இவ்விடயம் கவனத்திற்கொள்ளுதற்குரியது. தவிர, நூலினுள் கூறப்படவிருக்கின்ற இசையோடு தொடர்புபட்ட மேலும் பல விடயங்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

**“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பாலெட்டே மெய்ப்பாடென்ப”**

என்று எட்டு மெய்ப்பாடுகள் பற்றித் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றோடு சமநிலையையும் சேர்த்து ஒன்பது மெய்ப்பாடுகள் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

- இசைநரம்புகள் நிற்கும் தானங்களை மெலிவு, சமன், வலிவு என்று மூன்றாக வகைப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.
- இசைத்துறையில் இன்று ஏற்றம், இறக்கம் என்ற சொல்லாட்சிகள் குறிப்பிடுகின்ற ஆரோசை, அமரோசை பற்றிக் கூறுகின்றார்.
- முதனடை, வாரம், கூடை, திரள் என்ற நால்வகைச் செய்யுள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.
- தேவபாணி, பரிபாடல், மிடற்றுப்பாடல், கருவிப்பாடல், பாணர் வரன்முறை பற்றியெல்லாம் உள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியச் செய்திகளைத் தருகின்றார். இவ்விடயங்கள் பற்றி நூலினுள் விரித்துரைக்கப்படும் என்ற செய்தியையும் பதிவு செய்கின்றார்.
- யாழ் தெய்வத்தன்மையுடையது என்பதையும் அதேநேரம் யாழே ஒரு தெய்வம் என்பதையும் பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆதாரங்களினூடாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். (யாழ்க்குரிய தெய்வம் ‘மாதங்கி’ என்பதை நச்சினார்க்கினியர் சீவகசிந்தாமணி உரையுட் கூறியுள்ளார்)
- யாழ்தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிறநாடுகளுக்குப் பரவிய வரன்முறை பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.
- தொடர்ந்து நூல் தோன்றிய வரன்முறை பற்றிக் கூறுகின்றார். முக்கியமாக நூலெழுதுவோர் மரபின்படி தன்மைப் பன்மையில் எழுதாமல் தன்மை ஒருமையில் தான் எழுதுவதாகவும் பத்து வருடங்கள் இதற்காகத் தான் உழைத்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். தான் நிகழ்த்திய விரிவுரைக் குறிப்புகள் தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ் ஆகிய இதழ்களில் தான் எழுதிய கட்டுரைகள் மற்றும் தான் ஆற்றிய உரைகள் என்பன நூலின் கருப்பொருளாகியுள்ளதையும் கூறுகின்றார்.

தமிழ்ப் பனுவல்களின் பாயிரங்களும் யாழ் நூலின் பாயிரவியலும்

பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களுக்கமைந்த பாயிரங்களை மூன்று வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கலாம்.

- I. நூல் தோன்றிய காலத்துக்குப் பின் வேறொருவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட பாயிரம் : அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றின் பாயிரங்களும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை

ஆகியவற்றின் பதிகங்களும் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டவை என்பர். இதனால் அவை தருகின்ற தகவல்கள் தொடர்பாகப் சில ஐயப்பாடுகள் உள்ளன.

- II. நூல் தோன்றிய காலத்திலேயே வேறொருவரால் அதாவது நூலாசிரியரின் குரு, சீடன், ஒருசாலை மாணாக்கன் ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட பாயிரம் : தொல்காப்பியத்துக்கமைந்த சிறப்புப்பாயிரம் இவ்வகையானது. இதனைத் தொல்காப்பியரின் பன்னிரு மாணவர்களில் ஒருவரான பனம்பாரனர் எழுதியுள்ளார்.
- III. நூலாசிரியராலேயே எழுதப்பட்ட தற்சிறப்புப் பாயிரம் : திருக்குறளுக்கமைந்த பாயிரம் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது. இது நூலின் பொதுப்பகுதியாக அமைவது. இதில் சாதாரண பாயிரத்தின் தன்மைகள் பெரும்பாலும் குறைவு.

“பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம் கேட்டார்க்கு நுண்பொருட்டாகிய நூலினிது விளங்கும்”

என்று இறையனார் அகப்பொருளுரை கூறுவதைப் போல அமைவது. யாழ் நூலின் பாயிரவியல் இத்தகையதே. பாயிரவியலில் உள்ள இசை தொடர்பான கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டாலேயன்றி ஏனைய ஆறு இயல்களையும் படிக்க முடியாது. அந்த வகையில் ஓர் ஆய்வின் அறிமுக அத்தியாயமாக முதலாவது அத்தியாயம் அமைவதைப் போல இசையாராய்ச்சி நூலான யாழ் நூலின் முதலாவது இயலான பாயிரவியல் அமைகின்றது.

ஓர் ஆய்வு, ஆய்வுப் பொருண்மை தொடர்பாகத் தனது காலத்தும் அதற்கு முன்னும் நிகழ்ந்த ஆய்வுகளைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதைப் போல விபுலாந்தரிடம் அவ்வணுகுமுறை இருக்கவில்லை என்று குறை கூறப்படுகின்றது. இங்குதான் “தற்சிறப்புப் பாயிரம்” என்பதன் இலக்கணத்தைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

“தோற்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும் தான் தற் புகழ்தல் தகுதி அன்றே”

என்று நன்னூல் கூறுவதைப் போல தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் நூலாசிரியனது சிறப்போ, நூலினது சிறப்போ பேசப்படுவதில்லை. தெய்வ வணக்கமும் நூலினுள் வரும் பொருளுமே கூறப்படும். யாப்பருங்கல உரையில் குணசாகரர்,

“வணக்கம் அதிகாரம் என்றிரண்டும் சொல்லச் சிறப்பென்னும் பாயிரமாம்”

“தெய்வ வணக்கமும் செயப்படுபொருளும் எய்த உரைப்பது தற்சிறப்பாகும்”

என்னும் இரண்டு நூற்பாக்களைத் தற்சிறப்புப்பாயிர இலக்கணம் கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களை நோக்கும்போது நூலாசிரியர் எவரும் தம்மை வியந்து கூறியதைக் காணமுடியவில்லை. மாறாகத் தம்மை மிகவும் தாழ்த்திக் கூறிய அவையடக்கங்களையே காணக்கூடியதாகவுள்ளது (பாயிரவியலிலே அவையடக்கப்பகுதி பெரிதாக அமையவில்லையெனினும் அவையடக்கத்தின் இயல்பான போக்கிலே தன் சிறுமையினைக் குறிப்பிடுகின்றார்). ஆனால் தற்சிறப்புப்பாயிரத்துக்குப் புறனடை கூறும் நன்னூல் எந்தெந்த இடங்களில் தற்புகழ்ச்சி இடம்பெறலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“தன்னுடை ஆற்றல் உணரார் இடையினும் மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும் தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும் தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவர்க்கே”

திருஞான சம்பந்தரின் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்கள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பத்து வருடங்களாக இசையாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த சுவாமி விபுலாந்தரின் ஆய்வு முடிவு சமகாலத்தில் இசைத்துறையில் செல்வாக்குச் செலுத்திய இசையாராய்ச்சியாளர்களின் கருத்துக்களோடு ஒத்துப்போகவில்லை. இதனால் தனது கருத்தை அழுத்தமாகவும் ஆதாரபூர்வமாகவும் முன்வைக்கவேண்டிய அவசியம் விபுலாந்தருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. பொதுவாக, நடைமுறையில்

இருக்கின்ற ஒரு கருத்தை திடீரென்று மறுத்துரைப்பதால் ஆய்வுலகில் காரசாரமான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுவது வழமை. ஆய்வுக் கருத்தையன்றி ஆய்வாளர் மீது அவதூறு சொல்வது போன்ற ஆள்நிலைத் தாக்குதல்கள் நடப்பதுமுண்டு. இவை இயலாமையின் வெளிப்பாடுகளாக அமைபவை. தமிழாய்வுலகில் தமது ஆய்வு முடிவுகளை தயக்கமின்றி வெளிப்படுத்தித் தாக்குதல்களுக்குள்ளான எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை போன்ற ஆய்வாளர்களின் வரலாறுகளும் உள்ளன. ஓர் ஆன்மீகவாதியான சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆய்வுலகின் இத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற சூழலை எதிர்கொள்வதற்கு நிச்சயமாக விரும்பியிருக்கமாட்டார். அதனாலோ என்னவோ “நூலெழுதுவோர் மரபின் வண்ணம் இதுவரையும் தன்மைப் பன்மை வழங்கியதனை நிறுத்திக்கொண்டு, தன்மை ஒருமையில் நின்று கூறும் இச்சின்மொழிகளுக்கும் அறிஞர் செவிசாய்த்தருள்வாராக” என்று பாயிரவியலில் பதிவு செய்கிறார். “சின்மொழிகளுக்கும்” என்பதிலுள்ள “உம்” இடைச்சொல் தனது காலத்து இசையாராய்ச்சிகள் பற்றி விபுலாநந்தர் அறிந்திருந்ததையே சுட்டுகின்றது.

முடிவுரை

பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பரிச்சயத்தோடு இலக்கிய ஆக்க நெறிமுறைகளில் பாயிரங்கள் பெறும் முக்கியத்துவத்தையும் நன்கு விளங்கியே விபுலாநந்தர் யாழ் நூலின் பாயிரவியலை அமைத்துள்ளமை தெளிவாகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பனுவல்களின் தற்சிறப்புப் பாயிரமே யாழ் நூலின் பாயிரவியலாகும். கடவுள் வாழ்த்தும் நூற்பொருளும் மட்டுமே பாயிரவியலில் அமைந்திருப்பது இக்கருத்துக்குச் சான்றாகும். விபுலாநந்தரின் யாழ் நூற் பனுவலைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளாமையால் அக்கருத்துக்களை ஏற்பதும் மறுப்பதுமான ஊகங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்ற இக்காலத்தில் யாழ் நூல் பரிந்துரைக்கும் இசை பற்றிய கருத்துக்களை விபுலாநந்தர் பின்பற்றியுள்ள ஆய்வு முறைமை, அவருடைய பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணப் பரிச்சயம், நேர்மை, துணிவு ஆகியவற்றின் பின்னணியிலேயே விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

உசாத்துணைகள்

1. சுப்பிரமணிய அய்யர், 1959, தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, சென்னை : அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்.
2. விபுலாநந்தர், 2003, யாழ்நூல் (திருத்தப்பட்ட மூன்றாம் பதிப்பு), திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு: யாதாமாசி பதிப்பகம்.